

Ben Bu Hallere Düşecek Kalem Miydim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Temmuz 2025

Bir acının reşit bildiği dizelerden sesleniyorum yine göğü mimleyen, tetikteki ateşin haznesinde bir ölçüt kadar maharet sahibi de değilim hani.

Zaman fukarası yorgun cümleler aslına ihanet eden nidaların tefekküre daldığı bir demlik aşk kadar da hicabın ayak sesi.

Zaman bir teferruat tıpkı gün sayar üzüncülerin istikrarsız yükselişleri yine anlık bir kıtadan ömürlük bir romana uzanan yine yüreğin diyeti.

Haykırmakla susmak arasında gidip geliyorum belli ki yoksunluğumun tutuklusuyum yine nükseden yürek sesimde bir badire daha atlatırken.

Gecenin kurmacısı; yüreği de iskartaya çıkararak asıl yürek dağılayan asıl ölümü mimleyen bir sancı. Gün alçalıyor.

Aşk sancılanıyor.

İnsan hep mi hüzün taşır hep mi yorgunluğu baş tacı eder?

Bir detayda saklıyım aslında bir de yüreğime teyellediğim.

Gün özürlü düşlerimden kuru sıkı tebessümler çoğaltıyorum ve sonramı ısıtıyorum her yazdığım güne çentik attığım.

Sahibem pek bir mızımız.

Sahibim-bir önceki dolgun vücudumla nasıl da yakıştırdım bodur parmaklarına.

Sahibi olduğum sadece lügatlerin arasına sıkışmış kelimeler.

Kelimelerin tuzağına düştükçe ömrüm eksiliyor.

Bir doluyorum bir boşalıyorum.

Ne kırık ne kırgın ne de yanlı.

Ben bir kelime sayarım.

Ben bir rugan atlasım.

Ben bir çeşmeyim musluğundan kelimeler damlayan.
Bir baş ağrısıyım ne zamanki atılsam bir köşeye.
Utkumda hazan var; ufkumda masallar ve doğurgan kimliğimle hep geceye gebeyim aslında gebe kaldığım pek bir sıra dışı eylem hoş görünen köye yakışan bir kalem iken görünmeyene de meyledip haykırıyorum oysaki sahibim sanıyor ki; elzem olan onun yazdıkları.
Ben olmasam neye yarar ki?
Ne yazanın hüviyeti; ne yazdıran sebepler...
Aslında aşkın dik alasıyım ve yüce Yaratıcı tarafından kutsanmışım oysaki yazan kişiler pek bir havalı. Cüsse bakıyorlar da...
Bir de yazılanlara bakıyorum da.
Baka kalan hulasası ömrün aslında teğet geçen ne çok kelime ve ben bu musluğun tek sahibiyim.
Ne ay sonunda bitiyorum ne de gün sonunda ne de olsa gelecek benim haznem ve hazinem.
Tekeri kırık ne çok dünya ben ise bir sefil kahraman.
Ah, bir de mutlu satırlara vesile olsam... ölsem de gam yemeyeceğim o zaman.
Ne zamandır canım sıkkın aslında terli elleri yazan kişinin-sanırım sahibim deyip de çıkmalıyım işin içinden.
Sahibem.
Sahibim.
Oysaki kalemin cinsiyeti olmaz ki hele ki yazan kişi tam anlamıyla uçarı ve hayalperest iken Ne o öyle?
Tüm gün koştur dur ve gece oldu mu; yazar kesil başıma. Tam uykuya dalacağım ki... makamsız oysa yazan sahibim bozuntusu hangi çılgın kimlik ise...
Soytarı ve yutkundukça söz düellosu yapıyor benimle sonra da fırlatıp atıyor beni odanın en uzağına hatta defalarca çöpten topladı beni: neymiş efendim, morali bozukmuş.
Sıka sıkı suyum çıkardı çılgın yazar/şair bozması.
Sümkürüp boca ediyor gözyaşlarını sonra benim de gözlerim doluyor ve ıslak bir zeminde kayıp duruyorum. Reva mıdır, söyleyin?
Aşka biat susup.
Öfkeme inat çığlık atıp.
Ne yapsam olmuyor oysaki önceden öyle miydi?
Eline alır, üç beş hesap yapar da çekilirdi köşesine malikim ya da hâkimim hangi akli evvel ise.
Sonradan dolduruşa geldi: neymiş efendim, ben olmasam yaşayamazmış?
Ey, akli yitik zat-ı muhterem, ben var mıydım da öncesinde üstelik kaç okul kaç yüz kitap yalayıp yutmuşsun... asla böbürlenme güzelim-yoksa yakışıklım mı demeliydim?
Nerede tutarsız fikir ve cümle varsa bir bir döküyorum eteğimdeki taşları. Rengim de pek bir uyumsuz.
Bazen yazılanlara mahsus renklerle cafcıflı yazılar yazıyorum: kâh mavi kâh pembe kâh siyah: bir de geceye ayrı mizansen gündüze ayrı serenat...
Şimdi çekilse de köşesine ben de sıldaki akrabalarıma, eşe dosta üç beş satır yazsam.
Ah, anam ah!

Ben bu hallere dūŕecek kalem miydim? İyi kōtū bir çevrem vardı ve herkes de sayardı beni. Őimdi gel de ık iŐin içinden.

Tozutmadan gideyim de saklanayım ekmeceme. Allah vere de yarın dokunmaz bana: ne o öyle? Tūm gūn ayaklarıma kara sular iniyor sonra da sulu sepken misali zırlıyorum her Őiire dize olduĐumda oysaki bilmiyorlar; diz dize olduĐum hep bu acılar. Ne zaman gūn yūzū gōrūrūm ki artık?

Yarın geceye kadar bir ayaklarımı uzatsam da hokkamda misler gibi uyusam. Yarına Allah kerim. Hem belli mi olur; benim mūrekkebim sahibimin de ilhamı sōner de bir ōmūr rahata ererim. Őimdilik hoŐça kalın.